

Uvarhion

3612 Adron tercének harmadik napja
Nyolcadik szám

Marrestede Kiadó

Tartalom

A	Dorani Titkosszolgálat jelentései.....	3
A	Baraad-szigetekről.....	5
A	másik igaz.....	10
F	rume Heron naplója.....	15
V	ondarl.....	19
A	rnyak és fények.....	21
I	mpresszum.....	23

A Dorani Titkosszolgálat jelentései (A poros tekercek rövid feljegyzéseiből)

Tsz. 3589. Arel Első Havának második napja

A Dwyll Unió határán a Daibol – hegység Orle völgyében furcsa jelenségre lettek figyelmesek kiküldött ügynökeink. Éjközépkor egy teljes órán keresztül egy város jelent meg a sötétségben. Közelebb érve egy igen jómódúnak tűnő, fallal körülvett település képe tárult a kalandozók elé. Ám nem csak a város, maga a völgy is megváltozott. A kietlen és elhagyatott mezőket, beszántott vetemény, és apró falucska váltotta fel. Aztán ahogy jött úgy el is tűnt egy óra múlva. A különös ügy felderítése érdekében ügynökeink bemerészkedtek a városba. Azóta nem hallottunk felőlük.

Psz. 3572. Darton Tercének tizenkettedik napja

Tsek Izlak Aesis, az erigowi hercegi várségének kapitánya eltűnt. A kapitány Noir órájában letette a szolgálatot és elhagyta a várat. Másnap reggel már nem tért vissza. Társai otthonában hiába keresték. Asszonya szerint az este nem ért már haza. Izlak több mint harminc éves szolgálata alatt sosem indult útnak megfelelő engedélyek és a herceg tudta nélkül.

Psz. 3553 Alborne Harmadik Havának huszadik napja

A Dwyll unióbeli Isur városának határában egy elhagyatott nemesi kúriában förtelmes gyilkosságok történtek. Gyermekes tucatjait mészárolták le. Vérükkel a padlóra ismeretlen jeleket rajzoltak. Egyet pedig különös kegyetlenséggel kizsigereztek.

Psz. 3553 Adron Második Havának huszadik napja

A dwyll unióbeli Heulo falujának lakóit szokatlan módon mészárolták le. A testekből mintha minden életet, fiatalságot és nedvet kiszípkáztak volna. A gyilkos nem válogatott, mindenkit megölt, legyen férfi vagy nő, idős vagy gyermek. A testeken külsérelmi nyomokat nem találtunk. A faluban illetve a környéken óriási állati lábnyomot fedeztünk fel, ám nem tudtuk beazonosítani a lényt.

Psz. 3568 Darton Tercének tizenötödik napja Haonwel szegénynegyedeiben új szekta ütötte fel a fejét. Többféle elmélet kering arról melyik istent/démont félik (Orwella, Tharr, Noir) ám bátor ezeknek a feltevéseknek kevés az alapja. A szektatagok nemes hölgyeket ejtenek foglyul, majd többen is meggyalázzák, végül ismeretlen jeleket égetnek a szerencsétlenekbe. Az áldozatok közül - már amelyikük túlélte - senki sem emlékszik, hol és kik művelték velük ezeket a szörnyűségeket. Annyi bizonyos, hogy megpróbáltatásaik során folyamatos kántálást hallottak, melynek szövegét nem értették.

Psz. 3592 Arel Kvartjának negyvennegyedik napja

Tiadlan keleti határán egyre több ork támadásról számolnak be a falusiak. A szörnyek felgyűjtják házaikat, elrabolják a jószágokat. Mindezt az éj leple alatt teszik. A rossznyelvek összehangolt támadásokról suttognak.

Psz. 3600 Darton Tercének első napja

Isteni csoda történt egy fiatal harcosnővel. A pletykák szerint hősie harcban végzetes sebesült szerzett az amazon: szívét átdöfte a gyilkos penge. Ám temetésre sose került sor,

a hölgy szívéen a seb néhány óra múlva összeforrt, tagjaiba újra élet költözött. A sebhely pedig Darton jelképét formázta. A szóbeszéd szerint papok is megvizsgálták a harcosnőt és ők különös aurát tapasztaltak a hölgy körül.

Psz. 3550 Kyel Második Havának negyedik napja

Az ereni Erdei pihenő útszéli fogadó mellett két kalandozó csapat állóháborúba kezdett. Az első csapat kora reggel érkezett a kis csárdába, ahol azonnal szobát vettek ki. Néhány napot tölthettek ott, amikor is megérkezett a másik csapat. Először csak a fogadó ivójában szólalkoztak össze, ám másnap már fegyvert ragadva estek egymásnak. Az elsőnek érkező kalandozók befészkeltek magukat az épületbe, míg a másik banda az erdőből támadta őket. Az útszéli háború majd egy hétig húzódott, miközben a fogadó teljesen tönkre ment. Végül a kalandozók kibékültek, és együtt folytatták útjukat.

Psz. 3565 Uwel Tercének harmincnegyedik napja

Jayden Elijah Isaiah mágiszter saját kezével vetett véget életének a hajnali órákban. Az ősi kyr rúnák és elfeledett istenek tudora több mágiszteri iskolában is tartott órát. Előadásai igen közkedveltek voltak, hiszen a sok személyes tapasztalatot, melyet fiatalabb éveiben szerzett a mester, hasznos gyakorlati tanácsokra váltotta és látta el vele a nebulókat. A varázsló két gyermeket és egy özvegyet hagyott maga után. Az öngyilkosság oka ismeretlen.

A Baraad-szigetkről I. rész

Az elkövetkezőkben Abaszisz hetedik tartományáról, a Baraad-szigetről, avagy -szigetkről szólok. Kis kitérőt tennék az elnevezés körül, mely a forrásokban vegyesen fordul elő. Baraad valójában a legnagyobb, sőt, az egyetlen valamire való sziget neve a területen. Ősi neve Barh' ag anddad, ami a khetonok nyelvben Cápa-etető jelentéssel bírhatott, ami minden bizonnyal egészen egyes Crantakorabeli kivégzési rítusokhoz vezethető vissza, melyekben különösen a Quiron-tenger déli partvidékén élő kheton törzsek jártak az élen. A központi szigetet számtalan kisebb sziget övezi, zátonytengert varázsolva Baraad köré. Ezen apró szigetek, vagy zátonyok legnagyobbikára is alig fér el egy tisztességes palota, emiatt nagyon sokan nem is nézik szigetszámba őket. A baraadiak következetesen szigetekként emlegetik magukat, ezzel is hangsúlyozva az általuk uralt terület nagyságát, míg például Abasziszban, de főleg a toroni forrásokban lehet ezt megfigyelni, csupán szigeteként hivatkoznak Baraadra, nyilván lekicsinylően, és nem csak hogy zátonyait, de még az ott lakók szándékait sem veszik figyelembe. Írásomban a pontosságot, és az ott lakók nevük megválasztására elismert jogát követve magam is Baraad-szigetekként fogom emlegetni a területet.

A baraadi történelemről és politikáról

A Baraad-szigetek földrajzi kialakulása valószínűleg még az emberek előtti korokra tehető. Ennek különlegessége, hogy a sziget, bár lapos, és hegynek nevezhető képződmény nemigen található rajta, olyan ősi kőzetből épül fel, melyet a Quironeiában csak kevés helyen - egyes zátonyszigeteken, illetve az ediomadi partok közelében - lehet megtalálni. A Sigranomói egyetem jeles geográfusa, Eraaston Darvall szerint a sziget kőzetalapja vulkáni eredetű, noha a szigeteken ma már semmi jele annak - talán ezt az állítást leszámítva -, hogy valaha is működő vulkán lett volna akár csak a közelében is.

Első ismert emberi lakói minden bizonnyal a kheton törzsekből kerültek ki. A khetonok,

a crantai Tajtékrónus Birodalom egyik szolganépe, annak területén, a Quiron-tenger déli partvidékén éltek hozzávetőleg a Pe. XVII. évezredben. Kb. Pe. 15869-re tehető, hogy a kheton törzsek jelentős része fellázadt és nyugatra menekült, egészen a birodalom nyugati határáig, birtokba véve a mai Abaszisz északi részeit, és a Baraad-szigeteket is. A források arra utalnak, hogy a tenger szigeteire, így Baraadra is három kheton törzs, a Bar'NakRad, a Ge'korrog és a Ka'Rolor telepedtek. Nyomaik a mai napig fellelhetők három kheton eredetű baraadi nemesház nevében és címerében is, ők a Beknardok, címerükben egy delfinnel, a Terrogh Ház, melynek címerében a homár szerepel, ami szintén kheton törzsi jelkép volt, illetve a Krollgorok, az ő címerükben egy krokodil terpeszkedik, ami minden bizonnyal a korokkal ezelőtt kihalt aragal módosult változata. Az aragal egy, a krokodilhoz hasonló tengeri gyíkféle volt, feltehetően már a Pe. 15-13. évezredben kipusztult a Quiron-tengerről, leginkább épségben maradt csontvázát Igrain Reval tanúsága szerint Abaszisz Szigetbirtok tartományában találjuk, ahol a talajhoz kövesedett bordákra egy gazda építette fel óljait. Róla csak annyit jegyzett még fel, hogy megbecsült a szigeti baromfitartók között, csirkéi mindig nagyok és egészségesek.

A Baraad-szigetek sokáig jelentéktelen volt, de még a Psz. II. évezredben bevándorló toroni családok ellenére sem emelkedett jelentős politikai tényezővé, egészen a Psz. XIX. századig. Ekkor egyre inkább megerősödött gazdaságilag; a tengeren, mint új kereskedelmi és szállító, és emiatt szükségszerűen, mint katonai hatalom jelent meg. Első, hivatalosan is egységes fellépését a Psz. 1869-es Kígyó-foki csatától számítják, amikor is a több városállam összeverődött hajóiból álló

karavánt kifosztó, a Tolcador Ház kék-sárga zászlaja alatt hajózó galleonok először vonták fel a Baraad-szigetek kormányzótanácsának vörös cápás zászlaját.

Baraad családjai nagyrészt a vereség érzésével hagyták oda hazájukat, és a szigeten remélték megtalálni a boldogulást, ezért nincs mit csodálkozni azon, hogy igyekeztek függetlenek maradni, és elhatárolni magukat mind Torontól, mind – az aszisz családok érkezésével – Abaszisztól. Fokozatosan belátták, hogy bár a sziget belső kérdéseiben továbbra sem értenek maradéktalanul egyet, a fennmaradás érdekében egységes fellépést kell mutatniuk kifelé.

Az egységes fellépéstől politikai tényezővé váló szigetekre Toron is felfigyelt. Psz. 1876-ban, némi gúnnyal, nem a Baraadheikben épült vadonatúj, toroni stílusú tanácspalotában, hanem a kisebb raj élén érkező toroni karakka, a Sharyennas (Sorshozó) fedélzetén, concordiára kötelezte a kormányzótanácsot akkor képviselő három pátriárkát. Jellemző az akkori belső viszonyokra, hogy a tanács nem tudott egyetértésben egy vezetőt kijelölni. A concordia a számos politikai kérdésben a Torontól való függés mellett jelentős szolgáltatásokat írt elő a baraadi tanácsnak, és több háborúban is a toroni flotta ugródeszkájává változtatta a szigetek kikötőit. A toroni származású családok miatt azonban mégsem váltott ki Baraadon a toroni befolyás olyan ellenállást, mint például Abasziszban, és ezt nem csak a hozzá képest elenyésző erőnek, de a visszatérésben, illetve a toroni politikai hátszéllel vezető szerepben reménykedő családok folyamatos támogatásának is volt köszönhető.

Talán ennek a csekély, továbbra is önállósági kezdeményezésnek volt része a Psz. 2011-ben előkerült Baraadi Fekete Lobogó, mely a kezdeti lelkesedés után hamar hamisnak és érték-

telennek bizonyult, ahhoz azonban elegendő volt, hogy a birtokló Merydass Ház bukását okozza.

A Torontól való függés akkoriban megakadályozta az egységes tengeri fellépést, a Császárság kifejezetten megtiltotta az ilyen jellegű manővereket, ám azt nem ellenőrizhette, hogy a kalózok miként tevékenykednek. Baraadon nagy hagyománya alakult ki a tengeri kalózok foglalkoztatásának és támogatásának, noha ezt hivatalosan egy Ház sem ismeri el a mai napig sem.

A szigetek belső kérdéseinek viszonylagos rendezését hozta a Tharr-püspök hatalmának megerősödése, ami a Toron felé történő elszámolás megváltozását is eredményezte. Minden bizonnyal Toron is úgy gondolta, hogy egy Tharr hitét valló, erős vallási támogató többet jelenthet egy buta csatlósnál – hiába, a toroni politikusok már jó pár évszázada művelik mesterségüket –, ugyanis számos engedményt érhetett el az immáron a Tharr-püspök által vezetett baraadi kormányzótanács.

Psz. 2622-ben megerősítették a Toronhoz fűző concordiát, mely ugyan újabb kötelezettségeket jelentett arra, hogy a szigetek, mint hű szövetséges tovább segítsesse Új- Kyria ügyét, ám a kormányzótanács kezébe helyezte törvényesen is a püspök megválasztását, amit csak jóváhagynia kellett ezentúl a toroni Tharr-egyháznak – ez a formalitássá váló dolog is fokozatosan a pápák kezébe került, és tudvalevő, hogy nincs olyan kinevezés, melyre valamilyük rá ne bólintana. Emellett lehetővé vált a szigetek egységes politikai és katonai erőként történő fellépése, igaz, katonai erő biztosítása mellett a baraadi flottából a szövetséges Toron közép-keleti concitatora részére, sajnos ez az egységes Baraadi flotta kritikusan alacsony létszáma miatt csak nagyon ritkán valósul meg. Emellett lehetővé vált a szigetek egységes poli-

तिकai és katonai erőként történő fellépése. Az új concordia kötelezte ugyan Baraadot, hogy flottájából erőket biztosítson a szövetséges Toron közép-keleti concitatora részére, ám sajnos ez az egységes araadi flotta kritikusan alacsony létszáma miatt csak nagyon ritkán valósul meg. Persze emellett magas a Házak ilyen kötelezettséggel nem rendelkező magánflottájának létszáma...

A Baraad-szigetek, fokozatosan megerősödő kereskedelme, és megnövekedett igényei miatt egyre inkább Abaszisz oldalára sodródott több városállam és a Sinemosi Liga ellenében. Elképzelések formálódtak és tárgyalások kezdődtek a közeledés, és egy esetleges csatlakozás reményében. Mindkét fél engedményekre kényszerült, a Nagykirály országában több engedmény is született Tharr egyháza érdekében, a baraadi kereskedők is több monopóliumhoz és engedélyhez jutottak, és a baraadiak „szakszerű politikai közvetítő” szerepének hála, jelentősen csökkentek az aszisz hajókat ért kalóztámadások.

Tharr egyháza minden bizonnyal üdvösnek találta Baraad tevékenységét, mivel a Lélekőr Psz. 2639-ben rontásérsekké emelte a baraadi püspököt, mint az abasziszi térség legnépesebb egyházközségeinek elöljáróját, és kiterjesztette joghatóságát a régió kisebb püspökségeire. Ez nagy lökést adott a csatlakozási tárgyalásoknak, melyek ekkor már csaknem két évtizede folytak Abaszisz és a szigetállam között.

Az államszerződést Psz. 2646-ban kötötték meg, XI. Hiere, aszisz nagykirály, és a toroni származású Ashyer Entirom, baraadi rontásérsek között, melyet – a rontásérsek előrelátásának köszönhetően – a fényes ünnepséggel egybekötött ceremónia végén minden jelentős baraadi pátriárka kézjegyével és pecsétjével látott el. Azóta is emlegetett politikai bravúr, hogy ezt az érsek képes volt (állítólag) vér nél-

kül elérni.

A Baraad-szigeteknek, mint Abaszisz hetedik tartományának helyzete számos vonatkozásban eltér a többi tartományétól. Önállósága sokkal nagyobb, s ezt a rontásérsek és a kormányzótanács előrelátóbb pátriárkái is igyekeznek tudatosan fenntartani és növelni. A baraadi rontásérsek például a csatlakozás óta nyíltan állást foglal az aszisz tartományok

hercegkapitányainak kinevezése, vagy utódlása tekintetében, és fennhangon elismeri, támogatja, vagy éppen ellenzi azokat, holott erre semmi nem kötelezné, és joga sem volna hozzá. Persze véleménye mindenkinek lehet, és egy bizonyos szint fölött ennek hangot is lehet adni, viszonylag büntetlenül. A baraadi rontásérsek a szigetek kormányzótanácsának feje, ekként a nagykirály konzíliumának tagja, így beleszólással rendelkezik számos politikai kérdésbe is.

Az első két „tengeri” Zászlóháborúban (az Északi Szövetség számlálása szerint VII. és VIII.) Baraad Abaszisz hű szövetségeseként, a Fekete Hadurak oldalán vett részt, hajói még a Sinemosi-szorosban is harcoltak. Ellenben megtanulták, hogy a kalózkodás sokkal kifizetődőbb, mint a nyílt ütközetek. Későbbi kereskedelmi politikája és kalózkodásai nagyban hozzájárultak a Psz. 2874-es Tehysi-szerződés aláírásához, noha nyíltan nem említik meg benne, mint ellenséget.

Ellenben Abaszisz is támogatja a baraadiak erősödését bizonyos téren, például IV. Larad nagykirály Psz. 3093-as rendelete értelmében minden, a tartományok Tharr egyházának nyújtott királyi engedmény és juttatás csak a baraadi rontásérsek ellenjegyzésével valósulhat meg - ettől remélte, hogy a rontásérsek majd leveszi válláról a rendfenntartás gondjait ezen a téren. A rendeletet IV. Larad halála után, Psz. 3125-ben, a Tharrt támogató nemesek

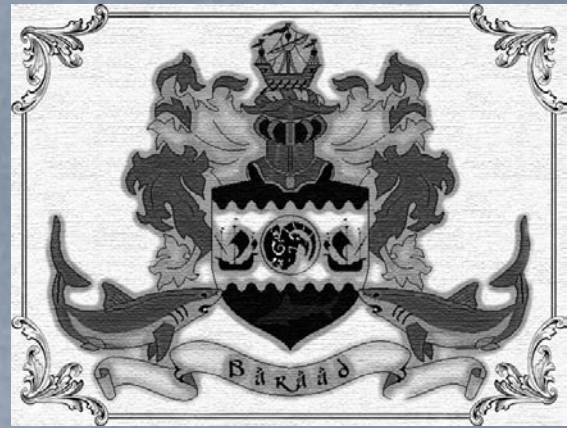

közbenjárására – ti. hogy saját birtokukon csak ők legyenek az urak a Tharr-papok felett is – semmissé nyilvánították, noha rendelkezéseit még jó tíz esztendeig alkalmazták.

Szintén bevett gyakorlat - nem egy nagykirály alkalmazza -, hogy a baraadi rontásérsek koronázza meg Abaszisz uralkodóját. Ez formálisan Toron hozzájárulását is jelenti, mégis úgy, hogy nem szól bele, hiszen Baraad külön utakat jár, ám a toroni politika mégsem hagyhatja figyelmen kívül egy rontásérsek cselekedeteit. Baraad Abaszisz hű szövetségesének bizonyult hosszú időn keresztül, és általában sikerült úgy rendeznie a dolgokat, hogy kötelezettségei mindig hasznára legyenek, de legalább is minél kevesebbről kelljen lemondania miattuk. A Kereskedőháborúban például sikerült elérnie, hogy hajói ne az asziszok irányítása alatt, és ne is aszisz parancsnokság alatt harcoljanak a közös célért, így gyakorlatilag saját szakállára fosztogathatta az ellenségesnek bélyegzett hajókat, bár - természetesen csakis tévedésből - előfordult egy-egy aszisz hajó elsüllyesztése is. Amiről azért kimenekítették amit és akit csak lehetett, igaz, az áru tovább bírta a víz alatt, mint az emberek, így abból jóval többet sikerült megmenteni. A Baraad-ellenes aszisz politikusok szerint a szigetek és a rontásérsek hintapolitikájának, no és „gyenge” flottájának jókora szerepe volt a vereségben. Igaz, sokat javított Baraad aszisz megítélésén, hogy a fizetendő háborús jóvátétel jelentős részét a rontásérsek vállalta magára. Egy névtelen, később nyomtalanul eltűnt dsidoni dzsad számvevő kalkulációi szerint azonban még így is jelentős haszonnal kellett, hogy zárják az egyébként vesztes háborút.

A Baraad-szigetek manapság Abaszisz hű szövetséges, sajátos helyzetben lévő tartománya, mely sok szempontból mégis önálló. Gazdasági és katonai ereje növekszik, bár

természetesen nem említhető egy lapon a téréség uralkodó erőivel: Toronéval, de még a vadonatúj aszisz abbitflotta mellett is eltörpül.

Baraad címere

A Baraad-szigetek a Psz. II. évezredre tehető toroni migrációt követően a toroni heraldika szokásait örökölte, mégis, közelségének és minden bizonnyal az anyaországtól való függetlenség hangsúlyozásának egyik eszközeként, hamar átvette az aszisz szokásokat erre vonatkozóan is. A sziget jelképe a vörös cápa lett, melyet toroni családoknál használtak először címerként, toroni pajzsban. A 2300-as évektől tűnik fel a hajó motívum, eredetileg három fekete galleon jelképezte a szigetek tengeri hatalmát. Ezek közül a középsőt a Psz. XXV. század körül Tharr szimbólumára cserélték – ebben az időszakban mosódott össze a kormányzótanács elnöki posztja a sziget Tharr-püspöki rangjával. A hajók színe az Abasziszhoz való csatlakozás után változott feketéről tengerkékre.

A Baraad-szigetek nagycímere a nem nemesi címerektől elvárt csonkolt toroni pajzsban, kék alapon ezüst, vízszintes, hullámvonalú pólyával.

két, szembenéző tengerkék (aszisz heraldikai szín) hajóval, melyek stilizált fekete kimérát, Tharr jelképét fogják közre. A pajzsláb kék mezejében vörös cápa, Baraad jelképe. A pajzsot két cápa tartja, rajta rostélyos sisak, kék-ezüst palásttal, sisakdísze egy felvont vitorlázatú hajó. A Szigetek nevét tartalmazó szalag ezüstszínű, a címer alsó részén.

adiutor Krahhon cwa Lorv'ves

A másik igaz

*Fél kellene, hogy megértssem a csupaszból vázakat!
Ösvény kellene, hogy tudjam merre tartok!
Folyó kellene, hogy ne nekem kelljen lépkednem!
Fény kellene, hogy lássam az igazságot!
Hit kellene, hogy ne kelljen a fény...
(pyarronita fohász)*

Furcsán nagy volt a csend. Az ivóból és a fogadó étkezőjéből sem hallatszottak hangok. A lány a lépcsőfordulóban várt három pillanatig. Aztán, mint a mókus, felszaladt a lépcsőn, olyan gyorsan, hogy a fordulóban a korlátba kellett kapaszkodnia, nehogy elveszítse egyensúlyát. A szobák ajtai szabályos sorakoztak a folyosókon. Mindenütt ugyanannyi. Mind csukva. Rég feladta már a próbálkozást. Szaladni kellett fölfelé a lépcsőn. Egészen addig, amíg bírja. Sosem előbb. Sosem tovább. Milliószer fölfelé – de legalább háromszor. Érezte, hogy kiszakad a szíve a helyéről. Levegőt is alig kapott. De csak így menekülhet el. Csak így. Térdeire görnyedt, szinte kúszott, hogy elérje a szobát. A Harmadik után. Az ajtóhoz érve óvatosan felkapaszkodott, fülét a fára szorítva hallgatózott. Csend volt. Óvatosan benyitott: a szoba üres volt. Az ablakokon túl nem látszott semmi, csak a végtelen sötétség. Az ágy bevetve, a ruhák példás sorakoztak a lánán. A kefe a fésülködőasztal előtt hevert a padlón. A lány elindult, hogy felvegye, de előtte óvatosan betette maga után az ajtót. Lassan kellett menni, nagyon lassan. Egy nagyot előre, három kicsit hátra. Így nem hallhatják meg. Elérte a kefét. Megsimította a benne maradt aranybarna hajszálakat. A háta mögött kinyílt az ajtó.

– Tudod-e, miért vagy itt? – Nem volt válasz, csak egy bizonytalan bólintás. – Akkor beszélj! Mondj el mindent, amit tudsz!

– Az anyu... Anyukám a Fogadóban dolgozik. Főz. Apa elment, úgyhogy én ott vagyok vele. Nézem az embereket. Az öreg Terdál, aki a vendégeket fogadja, mindig megengedi, hogy ott legyek vele... Nagyon szép ruhájuk van az embereknek. Virágok vannak ráírva sokszor. Aztán jött a néni.

– A toroni nő a bíbor ruhában?

– Igen! Vér a ruhája. Nagyon szép. Csilingel, miközben jár. Meg hosszú haja is van, a derekáig ér. Sárga. Észreveszi, hogy nézem, és rám mosolyog. Nagyon szép a mosolya, az összes foga megvan. A szája is be van pirosítva. Azt mondja, szép kislány vagyok. Furcsán mondja a szavakat. Felkísértem a szobájáig. Mentem volna tovább is, de Terdál becsukta az ajtót. – A nő elveszítette tekintete fókuszát, és zavartan motyogni kezdett. – Az evő tele van, az ivó még jobban. A szobákhoz meg nem mehetek, mert baj lesz. Anya mindig ezt mondja. Az ivónál rosszak. Hangosak és prüszkölnek. Ott padok vannak, hogy ne szedjék szét nagyon...

– És mi történt az asszonnyal?

– Én nem csináltam semmit! Háromszor kell felmenni a lépcsőn, egyszer fordul a folyosó és a negyedik ajtó. A többi zárva.

– Ott lakik a papnő?

– Már üres.

– Mi történt?

A fejét rázta.

– Nem tudod? Akkor azt mondd el, mire emlékszel!

– A néni szépen mosolyog rám. Furcsán mondja a szavakat. Szeret. Csilingel a ruhája. Kinyitom az ajtót. A földön fekszik. Folyik le róla a ruha. Az egész padló olyan. Fekete tőr van a közepén. El akartam futni, de kinyújtja a kezét. Odamentem hozzá. Mondta, hogy segítek. Szépen meg volt rajzolva a melle is. Kígyó mászik virágra. Világít. Sötét alakok jönnek. Beborítanak feketébe. Aztán felébredek.

– És arra ébredsz, hogy én kérdezgetlek? Meg a másik két atya? – mutatott az öreg Kyel-pap az ajtóban álló társaira.

A nő a fejét rázta.

– Nem. Az ajtónál ébredek. Terdál sincs ott, senki. A sötét ruhások keresnek. De elfutok.

Háromszor kell felmenni a lépcsőn, egyszer fordul a folyosó és a negyedik ajtó... Aztán még tovább. A többi ajtó zárva van.

A kihallgatást vezető inkvizítor érdeklődve nézett a mögötte állókra.

– Valamiféle kezdetleges Antiss-használat. Létrehozta a Vörös Kupa Fogadót. Gondolom, mert ezt a helyet ismerte legjobban... Itt rejtőzött az orwellánusok elől.

– Ennyi ideig?

A Dreina-pap szótlánul bólintott.

– Mondd, gyermek! Mi történt ezután?

– Futottam előlük. Fölfelé!

– A tetőre?

– Olyan magasra sohasem futottam. Sosincs vége az emeleteknek. El lehet bújni a lépcső alatt, meg a folyosó kanyarjában. Az ivóban rossz emberek vannak, de az evőben levők segítenek. Anya meg Terdál sincs sehol. A konyhából zárva az ajtó. Csak fölfelé lehet menni. A lépcsőn. Minden emelet negyedik szobája. A többi zárva.

– Bementél a szobába?

– Nem.

– Hazudik.

– Benéztem. A nő van ott. Vérruhában. Fésüli a sárga haját és mosolyog. A tükör előtt ül. Hatalmas a szobája. Az ablakaiból látni lehet a kék tengert, meg a szürke kőpalotákat, meg a fekete barlangokat.

– És sárga virágos réten gyilkosságot nem látál, gyermek? – vetette oda gúnyosan az eddig csendben az ajtó mellett álló Uwel-lovag.

A nő a fejét rázta.

– Hazudik – mondta halkán Kyel szolgálja.

A terem közepén lévő asztalnál ültek, mind a hárman. Már sötét volt, de egyiküknek sem akarózott gyertyát gyújtani ott, ahol az igazság fénye világít.

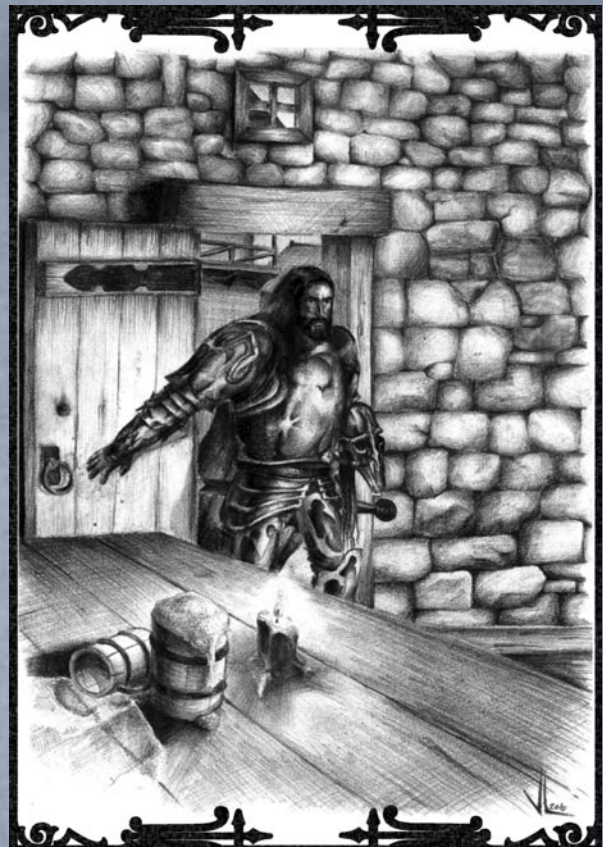
A magas, díszes ruhát viselő Dreina-pap

ki-kinézett az ablakon. Ő volt a legfiatalabb a szobában. Az ereni estében tovatűnő embereket bámulta. Olyan gondtalannak, boldognak és felelőtlennek tűntek innen. Kívülről. Semmi sem idegen tőlem, ami emberi... Apjának szavajárása volt ez, aki szintén a rendet szolgálta. Fiának nehezeire esett már ez a feltétlen emberszeretet. Sóhajtva visszanézett a társai felé.

– Nos?

Az Uwel-lovag az asztalra görnyedt, körmével a faasztal erezetét mélyítgette, szorgosan és törődve, mintha valamiféle penitenciát gyakorolna, vagy saját ráncait vésné a fa húsába.

– Az én döntésem egyértelmű. Az a nő, kislány, vagy minek nevezzem, részt vett az Orwellapapnő által elkövetett bűnökben. Ő volt a kéz, amely a kést tartotta...

– Mert az Orwella-papnő beköltözött a testébe és húsz évig a rabságában tartotta... – szölet a Kyel-pap tárgyilagosa hangon. Kifejezéstelen arcával az Uwel-lovagra meredt. Ugyanolyan feszes testtartással ült, mint egy órája, vagy még korábban. – Ti is tudjátok, hogy mi az igazság. A gyermek nem tehet semmiről.

– Gyermek... - hümmögött Dreina szolgálója. – Felnőtt nő.

– Csak a testében. A tudata a gyermeké.

– Lényegtelen. – mondta az Uwel-lovag. – Az a toroni nő. A papnő. Emberek százait küldte a halálba. Tucatnyinál is többen kértek bosszút. És Uwel jogosnak ítélte. Mindet! Meg kell adni a népnek, amit akartak.

A Dreina-pap bólintott.

– Mit fognak gondolni az emberek, ha szabadon engedjük a Szövetség egyik legkeresettebb gyilkosát?

– Nem a kislány gyilkolt. A papnő – egészítette ki fahangon a Kyel-pap.

– Ezt meg sem értenék. A tömeg – szölet a Dreina-pap.

– Elfordulnának tőlünk, és más isteneket keresnének. Ami megadja a népnek, amit akar. Vért a vérért, halált a halálért – egészítette ki az Uwel-lovag, abbahagyva a kaparást.

– Akkor mindannyian egyetértünk a kivégzésben? – kérdezte a Dreina-pap, társasági stílusban, mintha csak a holnapi ebédet vitatnák meg. Az Uwel-lovag szótlánul bólintott.

– A lány nem felelős az Orwella-papnő gyilkosságaiért. Akkor sem, ha az ő testét használta – mondta a Kyel-pap tárgyilagosa.

– Ez nézőpont kérdése – mondta a Dreina-pap.

– A fegyver sem hibás, ami kivágja a szívet – válaszolt nyugodtan az előbbi.

– De ráakódik a salak a gyilkos kezéről – szólalt meg az Uwel-lovag, és újra nekiállt az asztal kaparásának.

– Ez egy ember. Egy gyermek.

– Akinek olyan sötét az aurája, mint ez a szoba – mondta az Uwel-lovag, fel sem nézve.

– Fekete mágiát végeztek rajta...

– Vagy eleve gonosz volt... – szölet az Uwel-lovag.

– Egy gyermek... Hét esztendő sem volt...

– Most viszont majd' harminc. Talán nem is tennénk jót vele, ha visszaengednénk a világba. Nem tudna beilleszkedni – szölet a Dreina-pap békítő hangon.

– A talán nem része az isteni parancsolatnak!

– válaszolta Kyel szolgálója. Ingerült volt, de erről csak az árulkodott, hogy székéről felállva járkálni kezdett a teremben. Arca továbbra is rezzenéstelen maradt. – Az igazság az, ami. A lány nem bűnös.

A Dreina-pap is felállt, és az ablakhoz lépett. A Vörös-hold útja a vége felé járt már. Nem mintha az Eren egét takaró felhők megmutatták volna. A pap az ablakpárkányról gyertyát és tűzszerszámot vett elő. Nehezen akart meggyulladni. Az égő gyertyát az asztal közepére tette.

– Kezdett túl sötét lenni.

A Kyel-pap tüntetőleg elfordult az emberkéz gyújtotta fénytől. Az Uwel-lovag abbahagyta a faerezet mélyítését, és mutatójával a lángot kezdte piszkálni.

Dreina szolgálója leült az asztalhoz, és mélyet sóhajtvá így szölet.

– Akkor mielőtt szavazásra bocsátanánk a dolgot, a békesség kedvéért beszéljük át még egyszer az esetet...

– Az igazság nem a békesség kedvéért való – vetette oda keményen a Kyel-pap, de leült az asztalhoz. Az Uwel-lovag a kezeit az asztalra téve fáradtan meredt társaira.

– Kezdem. Volt az a boszorkány. Vagy papnő. Vagy tudom is én! A rendem legyőzte. A lelke meghalt, de a teste még mozog. Ennek véget

kell vetni. Bűnös.

– Azért ennél bonyolultabb az ügy, kedves barátom – mondta mosolyogva a Dreina-pap.

– Nem. Minden egyértelmű. A világ egyértelmű. A igazság egyértelmű. Amire figyelték, csak részei a valóságnak. A magyarázat töri apró darabokra. Miértekre és hogyanokra vagytok kíváncsiak, pedig ebben az esetben is csak egy kérdés lehet jogos: „Mi”? Mi az igazság? – szólt fahangon a Kyel-pap.

– Azért az érdekes lehet, hogy miért pont a Vörös Kupa Fogadót építette meg a lány rejtkehelynek – fejtegette Dreina-szolgája. – A Fogadó a helyiek tudatának egyik pillére. Ott megtalálhatsz bárkit, akit csak akarsz. Segítség. Városi legendákat ...

– Vagy ott nőtt fel a kislány és csak ezt a helyet ismerte – szúrta közbe az Uwel-lovag, de a Dreina-pap ügyet sem vetett rá.

– A Vörös Kupa egyik szent helye az ereni köznép hiedelemvilágának...

– Ez lényegtelen – torkolta le a Kyel-pap. – Mindegy miért, mindegy hogyan. Így történt. A Dreina-pap leplezetlen megvetéssel nézett Kyel szolgája felé.

– Talán nem kulcsfontosságú, de érdekes...

– Ha túl sokat foglalkozol a tudatlan népek szokásaival és új szentek felruházásával, könnyen e termen kívül találhatod magad, ítéletre várva – mondta a Kyel-pap, és szoborarcán mintha gúnyos mosoly rajzolódott volna ki pár pillanatra, de aztán visszadermedt a kifejezéstelenségbe. – Tudjuk mi történt. A lány nem tehet semmiről. Nem szabad akaratából cselekedett. Nem bűnös.

– És mégis hogyan magyaráznád el a népeknek, hogy szabadon engedted Eren egyik legrettegettebb asszonyát?

– Nem kell mentegetőzni. Az igazság az, ami.

– Lehet, hogy az igazság az, de mi azért vagyunk itt, hogy olyanná formáljuk az igazsá-

got, hogy a közönséges emberek is megértsék. Ők meg tudják, hogy ez a nő bűnös, Orwellát szolgálja, megölte szeretteiket. És ha ők tudják, ha meg vannak győződve arról, hogy ez az igazság, akkor ez az. – A Dreina-pap nyelt egyet, majd kimondta ítéletét. – Bűnös. Szeme sarkából Kyel-papra nézett, aki ujjait széttárva az asztalra görnyedt, majd karjait széttárva kifejezéstelen arccal a társaira nézett.

– A szabályok szerint a többség dönt. Hirdesétek ki az ítéletet. De ha megbocsátotok...

A Kyel-pap egy karcsú botra támaszkodva ment ki a teremből. Odaintett egy szerepapot az ajtó előtt várakozó rendtársai közül.

– Vidd a gyűrűmet a fogdába, mondd, hogy az inkvizíció parancsára engedjék szabadon a nőt.

– Az Orwella-papnőt?

– Azt!

A szerepap döbbenetesen meredt rendtársára.

– De még nem hirdették ki az ítéletet...

– Ezt nem is fogják. De az igazságot nem lehet gúzsba kötni emberi szabályokkal. A lány nem tehet semmiről. Ártatlan. Istenünket köpném szembe, ha ezt hagynám!

– Tudod, hogy számíthatsz rám, Atyám!

– mondta a szerepap gondterhelt arccal. – Van egy nővérem a városban. Két kis gyermekkel. Biztos örömmel fogják fogadni a lányt, ha elmondom, hogy a te pártfogásodat bírja.

A Kyel-pap mintha meglepődött volna, hogy a menekítés után is törődnie kell a lány sorsával. Habozott, pár pillanatig, majd így szólt:

– Tedd, ahogy jónak látod, fiam!

Egy sikátorban álltak. A nő félősen szorította a szerepap kezét, pedig magasabb volt a nála. A hajnali nap lassan utat tört magának a szürkeségben.

– Ne félj! Csak menj végig a sikátoron, át a par-

kon, aztán a kút mellett fordulj jobbra, menj végig a fasor mellett a szemközti utcához, ott lesz szatócsbolt. Onnan balra második ház a nővéremé. Fogd a levelet, és add oda neki! Érted, amit mondok?

A nő a kezében nedvesre gyúrt papírdarabkára nézett, majd szótlánul bólintott.

– Rendben. Én visszamegyek az Inkvizíció Házába, mert félek, az Atya nagy bajba került... Kyel kíséren, leány! – A szerep kihúzta kezét a lány szorításából. Az egy darabig még nézett maga elé, majd elindult lassan a mondott irányban. A szerep aggódva nézett utána. A nő mozgásából teljességgel hiányzott a nőies kecsesség. Óvatosan, teli talppal ment, mint egy rosszul lopakodó kisgyermek.

– Az Atyának igaza lehet – mondta a szerep maga elé, majd sietősen visszafelé indult. A felhők mögül előbújó nap ragyogó fénybe burkolta a várost.

Lefelé futni kellett. Akkor is, ha rég elültek a hangok. Mint a kilőtt nyíl, úgy futott előre. A fordulóknál a lépcsőkörlátokon vett lendületet, nehogy le kelljen lassítani. A fogadó üres volt. A konyha ajtaja tárva-nyitva. A lány fékezni kezdte magát. Óvatosan, mint az őz, körbekémlelt, és belépett a konyhába. A pultokon romlott ételek sokasága sorakozott. Azokat és a padlót is belépte a por. A kislány lehajolt, és virágot rajzolt ujjával a porba. Aztán meghallott valamit. A hátsó ajtó nyekergett csendesen a szélben. A lány lassan elindult kifelé a kinti napsütésbe.

Lassan ment, mint aki elvesztette erejét. A nap éles fénye vakította. A park fái halkán susogtak a szélben. Készültek a közelgő viharra.

A nő halkán énekelt valami régimódi gyermekdalt. Óvatosan átugrott a pocsolványon. A kút mellett jobbra fordult. Az egyik virágzó bokor mellett leguggolt. Felvett egy botot, és egy kacskaringós kígyót rajzolt a porba. A

szomszédos bokorból halk csipogás hallatszott. A nő óvatosan bemászott az ágak közé, ahol egy fészkéből kiesett verébfióka feküdt. Óvatosan kezébe vette. Előbb lábait törte el, majd szárnyacskáit, aztán a nyakát. A kis tetemet a kígyóra helyezte. Lassan feltápáskodott és elégedetten mérte végig a művét. Ruháját leporolta és elindult a szatócsbolt irányába.

Erume Heron naplója VIII. Toron

3522. sz. 3522. Kyel két párja, Harag hónapjának harmadik napja

Kihasználtnam a napsütéses időt, és körbesétáltam egy kicsit Erigowban. Egyszerűen lenyűgöző, hogy milyen palotákat emeltek itt a kyr időkben, és hogy ebből mennyi minden maradt fent a történelem viharos évezredeiben. A Belsőváros hófehér márványfalai óhatatlanul is a régi idők dicsőségével és gazdagságával hódítják meg a városba érkező külhoniakat. A faragott és szobrocskával díszített szökőkutak, az egyforma kockakövekből kirakott utcák, az elképesztő pontossággal megtervezett házak, mind-mind a múltól mesélnek. Ugyanakkor hiányoznak a hatalmas parkok, az épületek fölé terebélyesedő magnóliafák, amelyek édes illata egy cseppnyi természetet lopna a hideg falak közé. Ha végigmegyek ezeken az utcákon, csak a saját lépteim kopogását és a távolban felharsanó katonai parancsszavakat hallok, madárfüttyöt alig. Még kóbor kutyákat, vagy a napsütésben lustálkodó macskákat sem látni sehol. Annyira hideg-tökéletes minden, amennyire csak egy kyr város lehet.

P.sz. 3522. Kyel két párja, Harag hónapjának kilencedik napja

Meghökkenítő levelet kaptam ma vendéglátómtól, amelyben kéri, hogy ha időm engedi, fogadjam pártfogoltját, egy bizonyos Nergal Rammant, aki igen kiváló katona hírében állt és ezidőszert Erigowban tartózkodik. Agianagi származású férfi harcolt a legutóbbi Zászlóháborúban, és igen nagy szolgálatokat tett a hazájának, illetve a Szövetségnek. Miután

vendéglátóm úgy gondolja, hogy Nergal értékes információkkal szolgálhat a kutatásaimat érintő kérdésekben is, úgy döntöttem, hogy teljesítem kérését. A találkozóra még ma este sort keríték, tekintve, hogy nemsokára elhagyom Erigowot.

Nergal olyan pontosan jelent meg a vacsorán, amit az embernépektől aligha szokhattam meg. Tekintete nyílt és töprengő, arcvonásai kemények. A kor ezüstfehérre színezte még mindig katonásan rövidre vágott haját. Bár udvarias, beszéde pattogó és kissé hangos. Láthatóan nem szokott a felsőbb körök halk és üres társalgási ceremóniájához, mert egyenes és szókimondó ember benyomását kelti. Mondanivalóját olyan tömören fogalmazza meg, mintha fizetnie kellene minden szóért, amit a száján kiejt; így aztán a vacsora meglehetősen csendesen telt el.

Mivel az este igen hűvösnek ígérkezett, inkább a szalonban ültünk le beszélgetni egy-egy csésze finom tea mellett:

- Úgy hallottam, hogy részt vettél a Tizenkettedik Zászlóháborúban, és igencsak kitünteted magad a harcokban.

- Meggondolatlan suhanc voltam akkortájt. Vonzott az egyenruha, no meg a dicsőség. És persze a szép lányok, akik mindig ott sündörögtek a katonák körül.

- Melyik fronton harcoltál? – kérdeztem mosolyogva.

- A toroni kutyák a délkeleti határon törtek be a dwoonokhoz. Eléggé viaszorították őket, ezért az egységünket odarendelték. Csak azt mondhatom, kíméletlen csaták voltak. Meg aztán a varázslók is belekavartak a dologba. Bár ők azt mondták, valami mágikus vihar volt. Ha

engem kérdezel, szerintem csak valami botcsinálta mágus elszúrta. A mi csapatunk szerencsére megúsza.

- Sikerült felszabadítani a Dwyll Unió elfoglalt területeit?

- Már hogyan sikerült volna! – kiáltotta felháborodottan – Futva menekült a határig az a csürhe! Nem is igazi katonák azok! Én mindig ezt mondom... nem igazi katonák! Ha láttad volna, követ uram, hogy futottak! De persze ez nem volt elég. A tábornok parancsára a határon túlra is követtük őket. A hágót ugyan vár védte, de az igazi katona nem hátrál meg! Hát... megostromoltuk!

- Hogy hívták azt a várat?

- Arra már nem emlékszem, nagyuram! Olyan kacifántos neve van azoknak a városoknak! Annyit tudok, hogy bevettük! Persze, sok időt vesztettünk vele, de hát vállalni kellett a kockázatot. És olyan csoda dolgokat találtunk ott, meg kincseket is! Én is megpakoltam a zsebemet bőven. A tábornok parancsára fosztottuk ki. Már úgy értem, nagyuram, hogy nem csak az ételüket vettük el, meg a fegyvereket. A könyvtárat is kirámoltuk. Mondtam is egy dwoon bajtársamnak, hogy én még ilyet nem láttam, hogy háborúban könyvtárakat fosztogatunk. De ő csak hajtogatta, hogy a parancs az parancs. Meg, hogy ne törődjek én azzal!

- Mi történt a könyvekkel és az ott talált iratokkal?

- Hát... beszolgáltatuk a tábornok úrnak. Mármost a legtöbbet. Volt olyan köztük, ami szép aranyveretes volt. Egy ilyet én is zsákmányoltam. Hát, gondoltam, eladom.

- És eladtad?

- El. Szép summát kaptam érte. Hanem, mielőtt eladtam volna, belelapozgattam, hogy micsoda könyv az. Elég régi lehetett, mert pár lapja kijárt. Gondoltam, azokat inkább kiszedem, úgyszólván számozva, meg még a végén

kevesebbet kapok érte, ha látják, hogy nincs jó állapotban. Arquen úr mondta, hogy neked talán szükséged lehet rájuk, ezért elhoztam őket – a sárgás és elrongyolódott lapokat a mellénysebéből vette elő.

- Lemásoltatom, és visszaküldöm őket, amint tudom.

- Azt megköszönném, nagyuram! Ki tudja, mikor lesz még szükség rájuk!

A beszélgetés többi részletét nem írom le, mert ezután főleg magánjellegű dolgokról esett szó, amelyeknek nincs túl sok jelentősége. Nergal elég későn távozott, így ma már nem lesz érkezésem belenézni az iratokba, de holnap ez lesz az első dolgom.

P.sz. 3522. Kyel két párja, Harag hónapjának tizedik napja

Hívtam egy fordítót, mert jómagam nem boldogultam az iratokkal. Kyr nyelven írták őket, és a fordító szerint a nyelvezet alapján a Hatodkorból származhatnak. Ezt jó jelnek tekintem. Úgy gondolom, hogy a könyv egyfajta családi krónika lehetett egykor, amely az egyik Nemes Ház hősi tetteit örökítette meg az utódkor számára, ugyanis néhány lapon a családtagok szénével megrajzolt képmásait fedeztem fel.

Milyen fura is a sors, hogy az a dwoon tábornok ahelyett, hogy felgyújtatta volna a könyvtárat, inkább kifosztatta. Vajon mi lehetett a célja vele? Bizonyára voltak még ott más, érdekes és nagy értékű könyvek, esetleg térképek, amelyek jól jöttek a háború folyamán.

A kalahoráknak hála, hogy Nergal pont ezt a könyvet szemelte ki magának, és hogy megőrizte a belőle kihullott lapokat. Nyilván tisztában volt vele, hogy valamikor még jól jöhetnek, ha máskor nem, hát akkor, ha pénzzé akarja

tenni őket. Ugyanakkor sajnálom, hogy a könyv nagy része elveszett, hiszen ha jól sejttem, értékes információkkal szolgálhatott volna. Talán, mielőtt elhagyom Erigowot, még hivatom egyszer Nergalt, hátha megtudom tőle, kinek adta el.

P.sz. 3522. Kyel két párja, Végítélet hónapjának első napja

Drien, a fordító befejezte végre a munkát. Az eredeti lapokat ígéretemhez híven visszaküldtem Nergalnak.

Úgy tűnik, hogy Arquennek igaza volt, ami a könyv jelentőségét illeti. Ugyan a kyr család története hiányos, de az a néhány lap is, amelyhez hozzájutottam, igen értékes információkat rejt. Az Ahriman Nemes Ház a leírás alapján rualani származású, és csupán házasságok révén települt át később Toronba. Ennek köszönheti fennmaradását is mind a mai napig; birtokaikat a birodalom északi területein kapták, távol Shulurtól. A Ház azonban őrzi rualani hagyományait, ennek megfelelően Orwella-hitűek, talán ennek tudható be, hogy soha nem sikerült igazi hatalomra szert tenniük, vagy a befolyásukat növelniük az udvarnál.

Az egyik lapon egy hiányos listát találtam, amelyeken azoknak az ork, elf és ritkábban aquir raboknak a neve szerepelt, akiknek az elfogása még a kyreknél is dicsőségnek számított. Az irat utal rá, hogy ezeken a foglyokon később vérmágikus szertartásokat hajtottak végre, amelyeken az Ahriman család felszentelt tagjai is részt vettek. A leírás szerint több vágást ejtettek törrel vagy késsel az áldozatokon és teljesen kivégeztették őket. Égeti a kezemet az írás, inkább befejezem mára...

P.sz. 3522. Kyel két párja, Végítélet hónapjának második napja

A további tanulmányozások során ráakadtam az álmomban látott elf nevére! Egészen biztos vagyok benne, hogy ő az, hiszen vezetékneve megegyezik az enyémmel. Alig hittem a szememnek, amikor felfedeztem, és olyan keserűség gyűlt a szívembe, amit nehezemre esik leírni. Könnyek között vetem papírra ezeket a sorokat, a kezem annyira remeg, hogy alig bírom tartani a tollat. Ha becsukom a szemem, annak az elfnek az arcát látom magam előtt, a szenvedést a szemében, a fülemben hallom utolsó segélykiáltását, ami ennyi idő elteltével is megtalált. Nem csupán elf testvérem, hanem véreből való!

Annak a fakó arcnak a vonásai olyan ismerősek, mégis távoliak. Ugyanaz az aranyszőke, selymes haj, ugyanazok a szemek, mint apámé. Csak a tekintete, az egészen más: tele szenvedéssel, beletörődéssel és halálvágygal. Arca maszatos a saját véréből, ajkait összeszorítja fájdalmában, és némán kiált a kalahorák felé. Talán már nem is érzi a tör ejtette sebeket, befelé fordul. És a kalahorák meghallják a hangtalan fohászt. Évszázadok távolából ugyan, de engem küldenek, hogy megmentsem a lelkét. Újra látom magam előtt a vértelen ajkak ijesztő mosolyát, amikor rám tekint az áldozati oltárról. A fülemben cseng a mély, kínokkal teli hang, mellyel a segítségemet kéri.

A fájdalom, amelyet érzek, égeti a lelkem, és olyan gyűlöletet ébreszt bennem, amely felémész. Ha most újra ott lennék az álmomban, nem rohannék el gyáván, belevetve magam a tűzbe, hanem szembefordulnék annak az elátkozott démonasszonynak a szolgálival! A kalahorák velem vannak, tudom, érzem! Ennek a sötétség erőivel lepaktáló családnak pedig pusztulnia kell! A sereneyák kezére adom

őket. A serenyákéra, akiknek az életét és indítékait most kezdem megérteni és csodálom őket mindazért, amit Népemért tesznek!

Adrin Heron

Yondarl

Yondarl nem más, mint egy aprócska sziget a Quiron-tenger közepén. Egy napos kitérővel megpihenhetnek itt a kisebb hajók a szélről, vihartól védett öbölben. A Kereskedő Hercegségek felől Tiadlanba hajóztam, mikor feltűnt a pici sziget. A kapitány, érdeklődésemre elmondta, hogy Yondarl valamilyen régen kalózosk szállásául szolgált. Jelenleg toroni fennhatóság alá tartozik. Itt meghűlt bennem a vér, de a kapitány nevetve nyugtatott meg rémült arcom láttán: nem akarja, hogy utasai rabszolgákként végezzék, soha nem tenne ilyet. A sziget lakói nem vetik meg a más népeket annyira, mint a szárazföldiek. Ez a pici sziget több hajóút sokszögében fekszik, nagy hajók nem állnak meg itt, nem is tudja a kikötő fogadni őket, de kis hajóknak egy napos kitérővel ideális pihenési lehetőség.

Az egész sziget egy hatalmas, égbe törő csúcs, amiből valamely isten mintha egy szeletet vágott volna ki, akár egy tortából. A szigetet ezernyi apró, hegyes szirt övezi, melyek csak imitt-amott bukkannak ki a vízből. Ezek természetes hullámtörőként is működnek, így a hasadék öblében majdnem tükörsima vízfelszín fogadott minket. Mint megtudtam, egy helyen a szirtet kézzel rombolták le, és így tudnak a hajók a hasadékba bevitörlázni, ahol három-négy kisebb hajó pihenhet meg, és vészelheti át az ítéletidőt.

A sziget már távolról impozáns látványt nyújt: az érkező hajókat egy karcsú, szembeötlően kyr kivitelezésű, fehér világítótorony fogadja, amelyet nem mesze a csúcstól építettek. Ugyancsak láthatóan kyr eredetű az a kőhíd, amely a hasadékon ível keresztül, összekötve annak két szélét, de elég magasán ahhoz, hogy a hajók árboca beférjen alá. Továbbá

elég sok kyr építészeti remeket csodálhatunk meg, mint például az őrszemeknek nevezett, majd 5 láb magas szoborpárost, melyek a kikötő bejáratát figyelik, és a három darab háromszög elforgatásával kapott, az egész szigetet behálózó csillag alakú utca rendszert.

A lakosok valóban sokkal toleránsabbak szárazföldi társaiknál, félelf létemre csak egy-két megvető pillantást kaptam, de a legtöbben még ennyivel sem nyugtázták másságomat. Végigjártam az egész várost. Csodálatos és furcsa. A hegy tele van fúrva járatokkal, melyeken többnyire kyr kezek munkáit láttam, de felfedeztem néhány olyan járatot is, melyek szerintem törpe kéz munkái, ezekben az alagutakban néhol a minták mintha törpe írásjeleket idéznének.

Növény természetes körülmények között alig akad, ami fát, gyepet, bokrot láttam, azt mind emberkez nevelte kis kertekben, messziről hozott, jó minőségű termőföldben. A sziget láthatóan kereskedelemről, és a megpihenő hajókból tartja fenn magát.

Elég sok fogadót és ivót végigjártam, mire találtam valakit, aki tudott és hajlandó volt beszélni ennek a helynek a történetéről. Egy vén dalnok mondta el a sziget legendáját.

„Réges-régen, mikor az itteni népek még mind kyrek voltak, élt egy hatalmas kalózkapitány, ki hírhedt hajójával járta a tengereket és pusztította a hajókat. Több száz fős legénysége bármely más hajót könnyedén foglalt el. Óriási hajóját retgették sebessége és ereje miatt. Gyors volt, a szél mindig neki kedvezett, és nem tudta senki elpusztítani. Nem fogta se csáklya, sem tűzvető. Kapitánya kegyetlen, vérszomjas férfi volt, kinek szíve kő. Nemes volt ő, de nemessége csak öröklött.

Ennek a kőszívű embernek megtetszett egy lány, akit szeretett volna megkapni. Sokat udva-

rolt neki, és elhalmozta minden kincessel, amit csak ember el tud képzelni. De a lány mindent visszautasított, és minden ajándékot visszaküldött. A kapitány egy idő után irtózatossá haragra gerjedt, hatalmát és erejét kihasználva elrabolta a lányt: embereivel végigvonult az utcákon feldúlva azt, betört a házba, és erőszakkal vitte el választottját. A ház népét, a lány testvéreit, szüleit, rokonait mind kardélre hányta, majd romokat és pusztulást hagyva maga mögött kihajózott.

A lánynak királynőhöz méltó életet teremtett. Minden, amit szeme, szája megkívánhatott, megkapott. Egyedül a szabadságát nem - de a lány nem kért semmit, csak imádkozott éjjel-nappal. Volt egy udvarlója, aki súlyos sebekkel ugyan, de túlélte a város lerohanását. Felépülte után elhatározta, hogy megmenti imádott szerelmét. Be is állt kalóznak a sorba, ahol senki nem törődött a kilétével, és egyre közelebb araszolt a kapitányhoz a ranglétrán. A bizalmat kihasználva felkészített egy kis menekülő hajót vitorlával, vízzel, étellel, majd éjjel beosont szíve szerelméhez, aki nagyon megörült neki, mikor ezt a tervet hallotta, és ő is elmondta, mire készült. Morgena kegyeltjeként azért imádkozott ennyit, hogy az istennő megsegítse őt, és akár saját magával együtt, de ezt a szörnyűséget, ezt az ember bőrbe bújó szörnyeteget elpusztítsa. Az ifjú kiszöktette a lányt és elhajóztak, de szerencsétlenségükre a hajón rengeteg őrszem volt, és észrevették a távolodó kis lélekvesztőt, bármilyen ügyesen is álcázta azt a fiú. A kapitány éktelen haragra gerjedt, és tűzvetőkké vetette célba a csónakot. Láta a lányt, hogy nincs menekvés, és Morgenához kezdett fohászolni, segítséget kérve tőle. És ekkor megtörtént az isteni csoda: Morgena meghallgatta az ártatlan lány kérését, feltépte a valóság szövedékét, és a kapitány lelké-

nek mását, egy iszonyatos fenevadat küldött át a külső világokból. Ez a fenevad hatalmasabb volt, mint a kapitány hajója, egy iszonyat, sok szárnyal, karral, lábbal és csápokkal. Hatalmas pofájából folyton ömlött a láng, és egész teste kőből volt. De a szörnyeteg nem tudta magát megtartani ebben a világban, így rázuhant a hajóra és iszonyú testével a víz alá nyomta azt. A süllyedő szörnyetegnek az istennő egy villámmal megadta a kegyelemdőfést, amely a száját érte, végighasítva a nyelvét. A szörnyeteg hatalmas teste pedig örökre maga alá temette a kapitány rettegett hajóját. Ennek a csatának a helyén vagyunk jelenleg is, a szörnyeteg hatalmas pofájában. Ez a hegy nem más, mint a szörnyeteg nyelve, és az apró sziklák szerte széjjel a tengerben pedig a hatalmas pofában ülő fogak. A kapitány és emberei még most, holtuk után is védelmezik a kincseket. Azt is mondják, hogy Morgena szörnyetegének a szíve aranyból volt, és belsejében olyan hatalmas drágakövek vannak, melyeket ember még nem látott, és olyan ércek, amik máshol nem találhatók meg. Állítólag él a hegyben egy nagy törpe család, akik emberöltőkkel ezelőtt érkeztek a szigetre. Majd egy nap nyomuk veszett. Az emberek azt rebesgetik, hogy beásták magukat a hegybe, és ott élnek bent a gyomrában, mivel senki nem tud arról, hogy hajóra szálltak volna. Ugyanakkor időről időre törpe munkák jelennek meg a helyi piacon.”

Árnyak és fények

Ranil oldozzon fel vétkeim alól!
- A Nap látja a szívedet és megvilágítja a lelkedet.
- Megbocsátása lesz az én megváltásom!
- Mit vétettél, hogy Istenünk elfordította rólad orcáját, fiam?
- Atyám, úgy vélem, hogy vétkeim sokasága miatt a történetemet az egy hónappal ezelőtti eseményekkel kell kezdenem. Mint bizonyára te is tudod, a háború után nagyon sok árva és mindenét elvesztő szerencsétlen járta az országot, alamizsnát és menedéket keresve. Befogadtam, akit tudtam, gyermeket, férfit és nőt egyaránt. Voltak köztük haonwelliek, ereniek és erigowiak is, akik a harcok során mellettünk küzdöttek és megismerték Ranil igazságát, vagy csak nem volt hová visszamenniük. Hannari, egy fiatal, erigowinak látszó lány is közülük való volt, és olyan ügyesen forgolódott a konyhában és végezte a ház körüli munkákat, hogy továbbra is a házamnál tartottam. Valamely nemes kyr família leszármazottjának gondoltam, hiszen a haja erősen fehérbe hajlott fiatal kora ellenére. Határozott vonásai és állandóan töprengő tekintete is őseit jutatta eszembe, ahányszor rátekinttem. És egyre többször néztem rá, nem csupán azért, mert származása ellenére olyan hévvel vetette bele magát Ranil tanaiba, mint a legelhivatottabb napszüzek, hanem azért is, mert szépsége és szerénysége megbabonázott...
- Lelked feloldozást nyer az Ő arcában, világosítsa meg szívedet az Ő fénye, és vezessen a helyes útra!
- Ranil a Fény! ... Van még más is, atyám! A bűnös viszonyt két héten át folytattam Hannarival, amikor... Ranil segíts meg, kimondani is oly nehéz... áldoztam az árnyak

oltárán.

- Hogy tehetted ilyen, Lennart atya?!
- Abban a lányban Otrena, a Forró Csókú elátkozott lelke kelt életre, és bűnös vágyaimban engedtem a csábításnak. Elkísértem a templom melletti kertbe, ahol megérkezése óta nevelgette a magával hozott kékplatán csemetét. A fácska zsenge kora ellenére igen terebélyes koronával rendelkezett, levelei alatt mintha összesűrűsödött volna az árnyék. Ott térdeltünk egymás mellett, és én engedelmes kisdiaákként mondtam Hannari után egy olyan imádság szavait, amely Toron bűnös nyelvén szólt egy elveszett istennőhöz. Lezárt szemhéjam mögött Ranil ősi ellensége, Driegde kárörvendő mosolya rajzolódott ki, de képtelen voltam ellenállni. Amikor Hannari a kezembe nyomta

az éjfélete obszidiánt, arcra borulva tettem azt a platán alá. Ekkor a lány egyetlen szavára a homály a templom felé kezdett kúszni, mi pedig megbabonázva követtük. Átszűrődött a nagykapun, a kövek között, mindenhol ott volt. Aztán lefelé indult az altemplomba, ahol nőni kezdett, míg csak el nem sötétített mindent. Akkor Hannari két kézzel kezdte felszedni a lerakott kockaköveket, én pedig folytattam a kántálást. Megfeketedett ajkaim homálpamacsokat böfögtek, arcomon sosem látott lények árnyai suhantak át. Az önkívület határán a toroniak hatalmát vesztett istennőjének, Morgenának a nevét kiáltottam. Hannari diadalittasan emelte fel a felbontott kockakövek aljáról előásott mirtuszkoszorút. Aztán elment. Örökre. Magával vitte szerelmünk minden emlékét. Az ébredésem olyan fájdalmas volt, akár a legkínzóbb halálos seb, de mindez semmi ahhoz képest, amilyen fájdalom a lelkembe és a szívembe égett. Kérlek atyám, szabadíts meg mindettől, mérd rám büntetésem, bármi legyen is az!

- Ranil legyen kegyes hozzád, Lennart atya!

Fénye oldozzon fel, tüze tisztítson meg!

- Utam a világosság!

Impresszum

Főszerkesztő:
Csepeli Noémi

Lektor:
Kátay Gergely

Cikkek:

Csepeli Noémi - A Dorani Titkosszolgálat jelentése
Magyar Gergely - Baraad-szigetek
Szalai Ágnes - Másik igaz
Jeszenszky Zsuzsanna - Erume Heron naplója
Kovács Gábor - Yondarl
Jeszenszky Zsuzsanna - Árnyak és fények

Grafikák:

Szabó Sándor - Árnyak és fények
Magyar Gergely - Baraad-szigetek
Veress László - Másik igaz

Kapcsolat:

<http://lavarhion.uuuq.com/>
lavarhion@gmail.com

A M.A.G.U.S. márkanéven közismertté vált kiadványsorozatba tartozó művek szerzői jogai a DELTA VISION Kft. által képviselt szerzőket illetik. E szerzők, illetve a M.A.G.U.S., avagy a Kalandorok Krónikája és kapcsolódó védjegyek ügyében kizárólagos és egyedüli irodalmi ügynökként a DELTA VISION Kft. jár el. Az e körbe tartozó védjegyeket, vagy a korábban megjelent, Ynev világával kap

csolatos műveket felhasználó új kiadványok engedélyezése a DELTA VISION Kft. közreműködé-